

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 388/2023
20.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА—адвоката Драгане Вуканић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1286/22 од 02.11.2022.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.17/23 од 23.01.2023.године, у седници већа одржаној дана 20.04.2023. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА—адвоката Драгане Вуканић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1286/22 од 02.11.2022.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.17/23 од 23.01.2023.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр.1286/22 од 02.11.2022.године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 2. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и новчана казна у износу од 150.000,00 динара, након чега је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и новчану казну у износу од 150.000,00 динара.

Истом пресудом, оштећенима АА и ББ је досуђен имовинско-правни захтев у износу од 334.939,80 динара, који износ је дужан да надокнади окривљени. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка суду у износу од 30.036,00 динара и 5.000,00 динара на име судског паушала, те је обавезан да оштећенима ВВ, ГГ и ДД накнади трошкове кривичног поступка на име награде и нужних издатака пуномоћника оштећених, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.17/23 од 23.01.2023.године, усвојена је жалба браниоца окривљеног АА, у делу одлуке који се односи на кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ, па је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1286/22 од 02.11.2022.године, тако што је окривљени АА ослобођен од оптужбе да је извршио наведено кривично дело, док су оштећени ББ и ВВ ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парнични поступак, а окривљени АА због извршења кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 2. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. Жалба браниоца окривљеног АА је у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА—адвокат Драгана Вуканић, због повреде закона из члана 15. став 2., 16. став 5., 438. став 1. тачка 9), 438. став 2. тачка 1) и 3) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног да ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 216. став 4. у вези става 2. КЗ или да окривљеном АА изрекне блажу казну или да наведене пресуде укине и списе предмета врати на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцена навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да је у конкретном случају прекорачена оптужба, јер не постоји идентитет између чињеничног описа оптужног акта и чињеничног описа пресуде, из разлога што постоји разлика у висини новчаног износа прибављене противправне имовинске користи, а став Апелационог суда да се не може радити о прекорачењу оптужбе јер је измена извршена у корист окривљеног навођењем мањег износа, је у супротности са одредбом члана 15. став 2. и 16. став 5. ЗКП. Бранилац сматра да је повређена и одредба члана 420. ЗКП и да суд није овлашћен да врши ни мање корекције чињеничног описа оптужнице, те да су овакве измене учињене на штету окривљеног, јер је за окривљеног повољније да буде ослобођен од оптужбе, него оглашен кривим.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, јер је у изреци пресуде наведен новчани износ који представља корист коју је стекао окривљени, а који износ је произашао из утврђеног чињеничног стања. Тај износ је мањи од износа који је наведен у оптужном акту, па се не ради о прекорачењу оптужбе, нити о битној повреди закона.

Наведена повреда одредаба ЗКП, истицана и у жалби браниоца окривљеног, била је предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду, који је у овом кривичном

поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.1286/22 од 02.11.2022.године. Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, ове наводе оценио је неоснованим и о томе на страни 3. став 8. своје одлуке Кж1.бр.17/23 од 23.01.2023.године изнео јасне и довољне разлоге, а које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати и то на пресуди Основног суда у Новом Саду П.бр.10932/15 од 20.10.2016.године и пресуди дисциплинског суда Адвокатске коморе Војводине дисц.бр.127/13 од 20.11.2014.године којом је окривљеном изречена дисциплинска мера. Бранилац наведено образлаже тиме да се постојање кривичног дела утврђује на основу доказа и чињеница непосредно изведених у кривичном поступку на главном претресу, а што није случај са наведеним доказима.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован и у овом делу, јер по налажењу Врховног касационог суда, наведени докази нису незаконити, ни по начину прибављања, ни по садржини, јер се ради о исправама издатим од овлашћеног органа, а из истих суд није утврдио кривицу окривљеног, већ је само констатована чињеница да је вођен парнични поступак, у ком је окривљени био странка и да је одлуком адвокатске коморе утврђена прекршајна одговорност. Ни један елемент кривичног дела није утврђен увидом у наведене исправе, па су наводи захтева за заштиту законитости у овом делу оцењени као неосновани.

У осталом делу захтева, у делу у ком указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац оспорава утврђено чињенично стање и полемиче са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, те указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, није упуштао.

Бранилац у захтеву указује и на повреду закона 438.став 1.тачка 3) ЗКП, а која повреда одредаба ЗКП не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић